

12, hvad der fra et humanit Standpunkt ikke forekommer mig at være heldigt. Saaledes som Lovforslaget lyder, kan der derimod gives „en kort Udsættelse“. Ja, hvad vil det sige? Det er ganske overladt til Skifteforvalterens Konduite, og jeg tvivler ganske vist ikke om, at naar der er gaet en Del Aar — saa længe Lovbestemmelserne ere friske, er man saa bange for dem — lader man det trække ud og giver Vedkommende Leilighed til at søge om Tilladelse til at sidde i uskiftet Bo. Det er ikke heldigt, at i samme Dieblit, som Manden er død, inden han er begravet, skal den Efterlevende strax, samme Dag kan man gjerne sige, give sig til at skrive en Ansøgning om Tilladelse til at sidde i uskiftet Bo; det er jo nemlig en Betingelse for, at Skifteretten kan give denne korte Udsættelse, at den paagjældende længstlevende Ægtefælle har indgivet Ansøgningen eller indgiver den samme Dag eller Dagen efter. Det forekommer mig, at der i Grunden ikke har været nogen Føie til at forandre Bestemmelsen i Danske Lov 5—2—2, en Bestemmelse, jeg aldrig nogenstunde har hørt, der har været nogen Ulempe ved. Der staar i Slutningen af dette Lovbud, at naar et Bo er stærkt behæftet med Gjæld, med andre Ord, naar det er insolvent, da gjælder Bestemmelsen ikke; men da bliver der heller aldrig Anledning til at benytte den, thi da ville de Efterlevende selv frigjøre sig for muligt Ansvar ved strax at overgive Boet i Skifterettens Hænder. — I § 16 og § 17 findes en ny Bestemmelse, som jeg dog gjerne kan sige alligevel ikke er ny. Det hedder nemlig, at saasnart Skifteretten har foretaget Registreringen, skal den sammenkalde en Samling og i denne opfordre de mødende Arvinger til at erklære, om de ville overtage Ansvar for den Afdødes Gjæld eller ikke, med andre Ord, om de ville vedgaa Arv og Gjæld. Det er ganske vist, at vi i den tidligere Lovgivning ikke have haft et udtrykkeligt Paalæg om at indkalde Arvingerne til en saadan Samling, men i Pragis er det alligevel stet. Det er Noget, som nødvendigvis maa komme frem ved ethvert Bos Behandling, at der afgives en Erklæring af Arvingerne, om de mene, at Boet er solvent eller ikke, om de mene, at de tør overtage Gjælden eller ikke. Denne Erklæring har dog for Arvingernes Vedkommende egentlig kun Interesse med Hensyn til Realisationspørgsmaalet, med Hensyn til Spørgsmaalet, om en fast Eiendom eller Løsøre skal sælges, eller det kan overdrages til en af Arvingerne, og da navnlig, hvor der er en efterlevende Ægtefælle, til denne. Hvor der kun er Udarvinger eller i det Hele taget Arvinger, der ikke have nogen Interesse i at faae Udlæg in natura af Boets Eiendele, er Spørgsmaalet om Arvs og Gjælds Vedgaaelse eller Ikke-Vedgaaelse ligegyldigt; det er blot disse Arvinger om at gjøre at faae Boet realiseret og faae Pengene derfor. Hvor der derimod er en efterlevende Ægtefælle, som ønsker at

beholde Boet, kommer denne Erklæring ganske naturlig frem under en Forhandling mellem vedkommende Ægtefælle og Arvingerne eller disses Børgere, hvorved man faar at se, om de ville overtage Arv og Gjæld eller ikke, idet denne Overtagelse jo følger deraf, at der ikke finder nogen Realisation Sted, men Boet overdrages til de Enkelte, altsaa behandles paa den Maade, som er nævnt i dette Lovforslags Kap. 4. Der er imidlertid i det 3die Stykke af § 17 en Bestemmelse, som gaar en hel Del videre end den nuværende Lovgivning, idet der siges, at, naar der ikke fra alle Arvinger faas Erklæring om, at de ville vedgaa Gjælden, behandles Boet saaledes, at Gjældsansvar undgaaes paa den i Frdn. af 8de April 1768 omhandlede Maade, med andre Ord, saa skal Boet behandles efter Reglerne i Kap. 3, det vil sige de Regler, der gjælde for Konkursbehandling. Denne Bestemmelse forekommer mig meget streng i de Tilfælde, hvor et Bo er fuldkommen solvent, maasse endog rigt, men hvor ikke alle Arvingerne ere tilstede eller kunne staves tilstede. Naar der i et saadant Bo er fraværende Arvinger, Arvinger, der f. Ex. opholde sig i Amerika, eller Arvinger, hvis Opholdssted ikke vides, saa tvinges derved de andre Arvinger ind paa en Behandling, der efter Boets Betslaffenhed vilde være aldeles unødvendig; men det behøver jo ikke nærmere at udvikles, at dette er høist ubeligt. — Siden jeg taler om fraværende Arvinger, vil jeg med Hensyn til en Bemærkning, jeg før gjorde om, at det forekommer mig, at Lovforslaget tager for lidt Hensyn til de fraværende Arvinger, henpege paa en Bestemmelse i § 20, som er den eneste Bestemmelse om, hvorledes der skal gaas frem, for at staffe de fraværende Arvinger Kundskab om Dødsfaldet og Boets Behandling, og hvor der siges, at, saafremt Proklama udstedes, skal det tillige indeholde en Indkaldelse til de fraværende Arvinger med 3 Maaneders Varjel. Efter den tidligere Lovgivning, nemlig Forordning af 5te Juli 1822, stete denne Indkaldelse med Aar og Dags Varjel, og naar det nu, som jeg antager, er Mening, at Bestemmelserne i Forordning af 11te September 1839 skulle bibeholdes, saa forekommer dette Varjel mig at være alfor kort. Forordningen af 11te September 1839 bestemmer nemlig, i Modsetning til hvad der tidligere var gjældende, at, naar en Arving er fraværende, skal der ikke affattes Arv til ham, med mindre det bevises, at han har overlevet Arveladeren og altsaa paa denne Maade er berettiget til at tage Arv efter denne. Nu er det jo klart, at dette Bevis saa godt som aldrig kan præsteres, naar man ikke veed, hvor en Arving opholder sig, og naar han ikke lader høre fra sig. Det der nu sker, er altsaa, at Boet henstaar Aar og Dag, og naar han ikke inden Tid melder sig, deles Arven mellem de Arvinger, der have meldt sig; men et Tidrum af 3 Maaneber er derimod aabenbart for kort, navnlig her i Landet,